

רשם הפטנטים, המדגמים וסימני המסחר

בפני כב' הפוסק בקניין רוחני נח שלו שלומוביץ

בקשות לרישום סימן מסחר
מס' 157433, 158146, 158474
(הליך לפי סעיף 29)
בקשה להעברת דיון

המבקשת: בד"צ בית יוסף בע"מ
ע"י ב"כ הרצוג, פוקס, נאמן, עו"ד

המשיבות: 1. מילמיט שיווק בע"מ
2. נטו מלינדה סחר בע"מ
ע"י ב"כ ארז הרכבי, עו"ד ✓

ה ח ל ט ה

1. בפני בקשה להעברת דיון לבית הדין הרבני אותה הגישה חברת בד"צ בית יוסף בע"מ (להלן: "המבקשת"). הבקשה נוגעת להליך תחרות לפי סעיף 29 לפקודת סימני מסחר, תשל"ב-1972 (להלן: "הפקודה") בין בקשות המבקשת, מצד אחד, ובקשות מילמיט שיווק בע"מ ונטו מלינדה סחר בע"מ (להלן: "המשיבות"), מצד שני, לרישום סימני מסחר הכוללים את המילה "עטרה". למבקשת שתי בקשות, בקשה מספר 157433 לסימן בלתי מעוצב ובקשה מספר 158146 לסימן מעוצב, ואילו למשיבות בקשה אחת, מספר 158474 לסימן מעוצב. הסימנים נתבקשו בסוג 29, כולם לגבי מוצרי עוף, בשר או דגים.
2. הבקשה להעברת הדיון הוגשה ביום 27 בדצמבר 2005. תגובת המשיבות הוגשה ביום 16 בינואר 2006. ביום 15 במאי 2006 נערך בפני דיון מקדמי במעמד הצדדים בנוגע לשאלת העברת הדיון.
3. לאחר הדיון ביקשו הצדדים לאפשר להם לבוא במו"מ לגבי זכויותיהם בסימן "עטרה". הצדדים לא הודיעו ללשכת הרשם על כל הסכמה ביניהם, והתבקשו ביום 3 במאי 2007 להודיע האם עודם מעוניינים ברישום סימניהם. הצדדים השיבו בבקשה כי תינתן הכרעת הרשם בנוגע לבקשה להעברת הדיון לבית הדין הרבני.

רשם הפטנטים, המדגמים וסימני המסחר

עיקרי טענות המבקשת

4. לטענת המבקשת, בין הצדדים נכרת הסכם (להלן: "ההסכם") המאפשר למשיבות לשווק מוצרי בשר תחת הסימן "עטרה", ובלבד שהמוצרים יזכו לאישור כשרות מהמבקשת. לטענתה, ההסכם כולל תניית בוררות הקובעת כי "בכל חילוקי דעות באשר לפרשנות חוזה זה, או בשאר דברים, המכריע בדבר יהיה בית הדין הרבני שהרכבו יהיה מקובל על שני הצדדים, כשלא תהיה הזקקות כלל לבתי המשפט".

5. ההסכם נחתם בין המבקשת ובין חברה עטרה מהדרין בע"מ, שהיא בעליה המקוריים של בקשה 158474, אולם לטענת המבקשת בעלי הבקשה הנוכחיים נכנסו בנעליה, בכל הנוגע לבקשת סימן המסחר ולהסכם שבין הצדדים. לטענתה, בהסכם סעיף המתיר לחברת עטרה למהדרין בע"מ למכור את החברה או פעילותה, ובלבד שהקונה יקבל על עצמו את התחייבויותיה כלפי המבקשת, לפי ההסכם.

6. לטענת המבקשת, הסכסוך הנוגע לרישום סימני המסחר קשור להסכם באופן מובהק. מאחר וההסכם מחייב את המבקשת לעשות שימוש בסימן "עטרה" רק לגבי מוצרים בהכשר המבקשת, הרי שהבקשה לרישום הסימן מהווה הפרה של ההסכם שכן רישום הסימן יאפשר למשיבות לעשות שימוש בסימן "עטרה" ללא תלות בהכשר המבקשת.

7. מאחר ומדובר, לטעמה, בסכסוך הנוגע להסכם שבין הצדדים, דורשת המבקשת להעביר את הדיון בהליך זה לבית הדין הרבני, על פי ההסכם. מוסיפה המבקשת כי אף אם ייקבע כי ההליך הנוכחי אינו בעל קשר ישיר להסכם, ממילא קובע ההסכם כי לבית הדין הרבני סמכות ייחודית לדון בכל סכסוך בין הצדדים.

עיקרי טענות המשיבות

8. לטענת המשיבות, ההסכם אינו מסמך משפטי מחייב ובר-תוקף. לטענתן, ההסכם מציין זאת במפורש, והוא לכל היותר טיוטא או מתווה להסכם, שלבסוף לא נחתם בין הצדדים.

9. לטענת המשיבות, אף אם מדובר בהסכם מחייב, המבקשת פעלה בחוסר תום לב במהלך המו"מ שהוביל לגיבוש ההסכם, באופן המחייב את בטלותו או אי-אכיפתו. לטענתה, עוד לפני המו"מ בין הצדדים לגבי השימוש בסימן "עטרה", הגישה המבקשת את בקשותיה לרישום הסימן, מאחורי גבן של המשיבות. כך ידעה המבקשת בזמן המו"מ כי קיים סכסוך בין הצדדים, מבלי שיידעה את המשיבות על כך. מוסיפות המשיבות כי אילו ידעו

רשם הפטנטים, המדגמים וסימני המסחר

שהמבקשת הגישה בקשות לרישום הסימן "עטרה", לא היו באות בהסכם העקרונות ולא היו מסכימות לתנית הבוררות.

10. עוד טוענות המשיבות כי העובדה שהמבקשת הגישה בקשה לרישום הסימן אצל הרשם, בזמן שידעה כי המשיבות טוענות בעצמן לבעלות בסימן, משתיקה את המשיבה מלטעון כי דעתה הייתה שהסכסוך הנוגע לרישום הסימנים יוכרע בבית הדין הרבני ולא אצל הרשם. כמו כן טוענות המשיבות כי המבקשת מנועה מלטעון כי לרשם אין סמכות להכריע בהליך התחרות. המשיבות מוסיפות כי המבקשת הגישה את בקשתה להעביר את הדין לבית הדין הרבני כ-3 שנים לאחר שפתח הרשם בהליך לפי סעיף 29 לפקודת סימני מסחר, וגם בשיהוי זה יש כדי להקים השתק ומניעות כנגד טענות חוסר הסמכות שהעלתה המבקשת.

11. לטענת המשיבות, המשיבה נטו מלינדה סחר בע"מ, לא באה בנעליה של בעלת הבקשה המקורית, ואין היא מחוייבת בכל הסכם מול המבקשת.

12. לטענת המשיבות, לרשם נתונה הסמכות הבלעדית להכריע בנוגע להליך התחרות ואף אם בית הדין הרבני ידון בכך, לא יהיה בהחלטתו כדי לחייב את הרשם.

דיון

13. רישום סימני מסחר נמצא בסמכותו הבלעדית של רשם סימני המסחר, המופקד על פנקס סימני מסחר. באותם מקומות בהם מצא המחוקק לנכון כי גוף נוסף, מלבד הרשם, יחזיק בסמכויות הנוגעות לסימני מסחר, הוא קבע זאת במפורש. לדוגמא, לפי לשון סעיף 38 לפקודה, הסמכות לתיקון הפנקס נתונה למעשה אף לבית המשפט העליון (אף כשאינ מדובר בערעור על החלטת הרשם), ומבקש רשאי לבחור האם לפנות בבקשתו לתיקון הפנקס לרשם או לבית המשפט העליון. על אף לשון הסעיף, קבעה כבוד השופטת מרים בן-פורת כי למעשה הסמכות הבלעדית למחיקת הסימן נתונה בידיו של הרשם. ראה פרשת בג"צ 144/85 קליל, תעשיות מתכת אל-ברזליות בע"מ נ' רשם הפטנטים, פ"ד מב(1), 309, 329-330 (להלן: "עניין קליל"):

"[...] כבוד רשם הפטנטים הוא בעל הסמכות הייחודית למחוק רישום (או לרשום) סימן מסחר ואין בית משפט יכול להחליט בכגון דא."

רשם הפטנטים, המדגמים וסימני המסחר

14. הליך תחרות לפי סעיף 29 הוא הליך הנפתח ביוזמת הרשם, על מנת להכריע אילו בקשות לרישום סימני מסחר ייבחנו מתוך בקשות מתחרות לסימנים זהים או דומים עד כדי להטעות. בנוסחו המקורי קבע סעיף 29 כי באין הסכמה בין הצדדים בנוגע לזכויותיהם בסימנים, יעביר הרשם את הסכסוך לבית המשפט העליון. עם זאת, קבע בית המשפט העליון כי לרשם סמכות לדון בסכסוך לגופו לפי סעיף 29. ראה ע"א 2498/97 **רובי בוס בע"מ נ' Hugo Boss A.G.**, פ"ד נס(5) 665; בג"צ 77/60 **רשם סימני המסחר נ' Thos. Leeming & New York Co. Inc.**, פ"ד יד 1718. מאז תוקן הסעיף, והסמכות הייחודית לדון בהליך תחרות לפי סעיף 29 ניתנה לרשם.

15. משעה שהמחוקק העניק לרשם סמכות ייחודית, אין הוא רשאי להתפרק מסמכותו זו ולהעניקה לאחר. ראה בעניין זה פרשת **טרופיקל דגיל תעשיות קוסמטיקה בע"מ נ' Colgate Palmolive Company**, התנגדות לבקשות לרישום סימני מסחר 106838 ו-106839 (בקשה לעיכוב הליכים), מיום 3 בינואר 1999, שם קובע כבוד הרשם (בתוארו אז) מר משה גולדברג, בסעיף 18 להחלטתו, כך:

"אינני סבור שבשאלות שבתחום סמכותו הייחודית, רשאי הרשם להמיר את שיקול דעתו בשיקול דעת של גוף אחר, ואפילו יהא זה בית משפט, בלא הסמכה מפורשת בחקיקה. כאשר ביקש המחוקק ליצור מצב שבו בירור בעניין תוקף הרישום יעבור מידי הרשם אל בית המשפט ושב קביעת בית המשפט, לעניין תוקף הרישום, תבוא במקום קביעת הרשם, הוא עשה כן בהוראה מפורשת, דהיינו הוראות סעיפים 74 ו-182 לחוק הפטנטים, תשכ"ז."

16. מבלי להידרש לשאלות הנוגעות למעמדו של ההסכם שבין הצדדים, האם מחייב הוא אם לאו, ההסכם מייצג, לכל היותר, את אומד דעתם של הצדדים להפנות לבית הדין הרבני את הדיון בסכסוכים שביניהם. הסכמה זו, ככל שישנה, אינה יכולה להסמיך את הרשם להאציל סמכותו על בית הדין הרבני.

17. יתרה מכך, אף אם בית הדין הרבני ידון בעדיפות הצדדים לרישום סימן המסחר, הכרעתו לא תוכל לחייב את הרשם, והרשם לא יחליף שיקול דעתו בזה של אחר. למעשה, ספק אם לרשם תהא סמכות לכפות על הצדדים את הכרעת בית הדין הרבני, למשל על ידי מחיקת הבקשה של אחד הצדדים, מבלי לערוך הליך לפי סעיף 29.

18. ספק אם הכרעת בית הדין הרבני אף תקים השתק פלוגתא בין הצדדים, כפי שעולה מפרשת **קליל**, שם נקבע כי ממצאים הנוגעים לכשירות סימן מסחר שהתבררו בבית

רשם הפטנטים, המדגמים וסימני המסחר

משפט בסמכות נגרת (לפי סעיף 76 לחוק בתי המשפט, תשמ"ד-1984) אינם מקימים השתק פלוגתא בדיון אל מול הרשם. כבוד השופטת בן-פורת מטעימה כי השתק פלוגתא לא יכול להיווצר במקרה כזה שכן שאלות הנוגעות לכשירותו של סימן לרישום אינן שאלות עובדתיות גרידא. ראה עמוד 331-330 בפרשת קליל:

"[...] אין מדובר בשאלה עובדתית טהורה גרידא (שאז יתכן שהכלל הוא אחר) אלא בשאלה עובדתית-משפטית מעורבת, כשהצד המשפטי, וממילא מתן המשקל הראוי לעובדות, מסורים למומחיותו של הרשם."

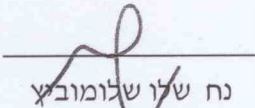
עדיפותו של מבקש סימן מסחר במסגרת הליך לפי סעיף 29 גם היא אינה שאלה עובדתית בלבד, אלא שאלה משפטית מורכבת. אין בממצאים עובדתיים שיעלו מהחלטה של בית הדין הרבני כדי להכריע בהליך זה לכאן או לכאן.

19. די לומר אך זאת, כי בשבתו בדיון בהליכים על ריב, אין משמש הרשם כמכריע בין שני צדדים בלבד, אלא שנוקק הוא אף לכובעו האינקוויזיטורי, בדמות שומר שערי הפנקס. במסגרת זו לא מסתפק הרשם בהכרעה בין הצדדים המתדיינים לפניו, אלא גם בשאלות שבינם ובין הציבור בכללו, ציבור העוסקים וציבור הצרכנים, ובשאלות אחרות שאינן בהכרח קשורות לצדדים, ליחסים ביניהם ולהסכמות שביניהם.

20. הסכמה בין הצדדים יכולה להיעשות באופן בו יחליטו הם או מי מהם, להסיר בקשתו לרישום סימן מסחר, או אז תבחן הבקשה הנותרת לבדה, ואז שתקובל לרישום או שתמצא בלתי כשירה. אולם כל עוד מצויות בפני שתי בקשות לרישום, אין לי אלא להכריע ביניהן ולהחליט מי המבקש אשר בקשתו תמשיך בהליך הבחינה, ומי זה אשר בקשתו תסגר.

21. לאור כל האמור לעיל, הבקשה להעביר את הדיון בנוגע להליך לפי סעיף 29 לפקודה שבין הצדדים לבית הדין הרבני – נדחית.

22. המבקשת תשלם למשיבה הוצאות בקשה זו בסך 2,000 ש"ח.

נח שלום שלוםובץ
פוסק בקניין רוחני

ניתן בירושלים ביום : 29 אוגוסט 2007
ט"ו אלול תשס"ז